



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobkyně: PHARMING, a. s.**, IČ: 45311013, se sídlem Milíčova 434/8, 130 00, Praha 3, zastoupené JUDr. Jaroslavou Šafránkovou, advokátkou, se sídlem Lublaňská 673/24, 120 00, Praha 2, proti **žalovanému: Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, 746 01, Opava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2014, č. j. 3516/1.30/14/14.3,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím své právní zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Státního úřadu inspekce práce ze dne 29. 9. 2014, č. j. 3516/1.30/14/14.3, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj (dále jen „oblastní inspektorát“) ze dne 24. 7. 2014, č. j. 8605/7.30/13/14.3.-4. Tímto rozhodnutím oblastní inspektorát vyslovil, že žalobkyně porušila povinnost stanovenou v § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 309/2006 Sb., kterým se upravují další požadavky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v pracovněprávních vztazích a o zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při činnosti nebo poskytování služeb mimo pracovněprávní vztahy (zákon o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o bezpečnosti práce“), a v § 3 odst. 1 písm. d) nařízení vlády č. 378/2001 Sb., kterým

se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a náradí (dále jen „nařízení vlády č. 378/2001 Sb.“), tím, že lis BIG VAK 2540 zelené a žluté barvy č. 1396, umístěný ve výrobní hale provozovny žalobkyně v Krásné Lípě, Zahrady č. p. 34, (dále jen „lis BIG VAK“) nebyl minimálně dne 8. 3. 2013 vybaven ochranným zařízením, které chrání život a zdraví zaměstnanců, nenaplnil minimální požadavky na bezpečný provoz a používání při existenci rizika kontaktu či zachycení pohybujícími se částmi zařízení, když byla vyřazena funkce automatického ochranného okruhu, která zajišťovala zastavení chodu lisu v případě otevření dvířek lisovací komory. Oblastní inspektorát dále vyslovil, že žalobkyně porušila povinnost stanovenou v § 4 odst. 1 písm. c) zákona o bezpečnosti práce tím, že nezajistila minimálně dne 8. 3. 2013 řádné udržování lisu BIG VAK, když na dvířkách lisovací komory chyběla plexisklová výplň zabráňující vsunutí končetin do lisovací komory. Oběma těmito porušeními se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 30 odst. 1 písm. r) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“), a za to jí podle § 30 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce byla uložena pokuta 150.000 Kč. Oblastní inspektorát dále žalobkyni uložil povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobkyně současně v žalobě navrhla, aby soud zrušil také rozhodnutí oblastního inspektorátu a soud přiznal jí náhradu nákladů řízení.

V žalobě žalobkyně namítala, že právní názor žalovaného nemůže obstát, neboť bezpečnost zaměstnanců byla v souladu s obecně závaznými předpisy zajištěna jiným ochranným zařízením, tj. funkčním ovládacím mechanismem v podobě tlačítek, která ovládají posun beranu lisu, přičemž pohyb beranu je možný pouze, pokud je tlačítko trvale stlačeno. Nad rámec tohoto ochranného zařízení byla přijata dostatečná administrativní opatření spočívající v tom, že lis mohli používat výhradně tři speciálně vyškolení lisaři, žádní jiní zaměstnanci nebyli oprávněni lis používat a byl vydán provozní řád lisu. Uvedené ochranné zařízení ani přijatá opatření, což podle žalobkyně v souhrnu zajišťuje minimální požadavky na bezpečný provoz a používání lisu, žalovaný nijak nezpochybnil. Jeho závěr, že ochranné zařízení v podobě tlačítek není dostatečné a přijatá administrativní opatření by mohla zajistit minimální požadavky na bezpečnost práce pouze tehdy, pokud by nepostačovalo ochranné zařízení v podobě automatického ochranného okruhu lisu, nemá podle žalobkyně oporu v obecně závazných právních předpisech. Žalobkyně z § 4 odst. 1 písm. a), odst. 2 zákona o bezpečnosti práce a z § 3 odst. 1 písm. d) nařízení vlády č. 378/2001 Sb. dovodila, že bezpečnosti zaměstnanců při používání výrobních a pracovních prostředků a zařízení lze dosáhnout alternativně buď vybavením zařízení zábranou, ochranným zařízením, nebo přijetím opatření ze strany zaměstnavatele. Zákonodárce podle žalobkyně jednoznačně formuloval záměr ponechat na rozhodnutí zaměstnavatele, jakým způsobem zajistí náležitou ochranu svých zaměstnanců na úseku bezpečnosti práce, neboť v § 3 odst. 1 písm. d) nařízení vlády č. 378/2001 Sb. použil slovo „nebo“, které značí jednotlivé varianty. Pokud by zákonodárce chtěl upřednostnit využití zábrany či zařízení, jistě by to promítl do předmětného ustanovení. Žalobkyně k tomu poukázala na zásadu výkladu v pochybnostech ve prospěch subjektu a shrnula, že žalovaný posoudil věc po právní stránce nesprávně, pokud konstatoval, že přijaté opatření by mohlo naplnit minimální požadavky na bezpečnost práce pouze jako rezervní řešení při nemožnosti použití zábrany či ochranného zařízení. Žalobkyně nesouhlasila ani se závěrem žalovaného, že opatření přijatá zaměstnavatelem musí být koncipována tak, aby v maximální možné míře ochránila život a zdraví všech zaměstnanců. Tento závěr nemá

podle žalobkyně oporu v právním řádu České republiky, neboť § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 378/2001 Sb. hovoří o minimálních požadavcích. Z toho žalobkyně usoudila, že se jedná o minimální úroveň zabezpečení, kterou musí zaměstnavatel svým zaměstnancům zajistit, přičemž obecně závazné právní předpisy nestanoví, že je zaměstnavatel povinen učinit maximální možná opatření. V takovém případě by byl zaměstnavatel takřka paralyzován tím, aby při neustálém technickém vývoji zajišťoval bez ohledu na finanční náklady maximální možnou úroveň ochrany zaměstnanců, což by ad absurdum mohlo mít za následek zánik některých provozů se zvýšeným nebezpečím úrazu.

Žalobkyně odmítla také úvahu žalovaného obiter dictum, že podle přijatých opatření nebylo postupováno a tato nebyla dostatečná, a dodala, že žalovaný za tím účelem neprovedl žádné dokazování, byť žalobkyně opakovaně navrhovala připojení spisu Policie České republiky, SKPV Rumburk, sp. zn. KRPU-57036/TČ-2013-040272, týkajícího se pracovního úrazu R. G., případně výsledk tří lisařů. Žádný z těchto důkazů nebyl proveden, a proto žalovaný v rozporu se zásadou materiální pravdy nedostatečně zjistil skutkový stav a jeho zjištění, že přijatá opatření nebyla dodržována, když lis údajně obsluhovali i jiní zaměstnanci, nemají oporu v provedeném dokazování. Uvedený závěr opřel žalovaný jen o náhodně vybrané věty z odůvodnění usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Děčíně ze dne 12. 7. 2013, č. j. 2 ZT 218/2013 - 36, aniž provedl důkaz policejním spisem nebo jiný důkaz. Podle žalobkyně tím žalovaný zatížil odvolací řízení vadou mající za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť z žádného provedeného důkazu předmětný závěr učinit nelze a není jasné, na základě hodnocení jakých důkazů žalovaný učinil dané skutkové zjištění, když sám žádný důkaz neprovedl. Žalovaný tak v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů bez dalšího převzal, jak hodnotil důkazy státního zástupce, aniž jakýkoli důkaz provedl a aniž měla žalobkyně možnost se k takovému důkazu vyjádřit. Podle žalobkyně, pokud chtěl žalovaný učinit shodný skutkový závěr jako státní zástupce, byl povinen nejprve připojit policejní spis nebo učinit jiný důkaz, který by bylo možné takto hodnotit. To však žalovaný neučinil, což způsobuje nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť je zásadně nepřípustné bez dalšího přejmout skutková zjištění jiného orgánu veřejné moci v jiném řízení.

Podle žalobkyně není správný závěr žalovaného, že ochranné zařízení v podobě ovládacího mechanismu pomocí tlačítek nedostačuje pro zabezpečení minimálních požadavků na bezpečný provoz lisu. Žalobkyně spatřovala pochybení žalovaného i v tom, že ochranné zařízení posuzoval samostatně, nikoli ve spojení s přijatými opatřeními. Žalobkyně zdůraznila, že po uvolnění tlačítka se beran lisu bez dalšího okamžitě zastavil, čímž byla zajištěna okamžitá ochrana lisařů i dalších zaměstnanců, kteří by se z jakéhokoli důvodu dostali do blízkosti lisu. Pokud by lisaře stojící u ovládacího panelu zavrával či upadl, nepochybně by tlačítko pustil, čímž by se beran lisu okamžitě zastavil a k žádnému zranění by nedošlo. Další zaměstnanci nebyli oprávněni lis užívat a neměli důvod ani oprávnění se k němu přibližovat. V případě přiblížení se cizí osoby k lisu, by lisař sledující lisovací komoru okamžitě pustil tlačítko, čímž by se lis zastavil. Kdyby žalovaný provedl navržené důkazy, podle žalobkyně by zjistil, že ochrana zaměstnanců byla zajištěna více než dostatečně a že jeho závěr, že lis nesplňoval minimální požadavky na bezpečný provoz, je nesprávný a napadené rozhodnutí je proto nezákonné.

Žalobkyně dále namítala, že ani ohledně chybějící výplně okénka kovových dvířek lisu žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav, neboť se vůbec nezabýval tím, jak k odnětí plexiskla došlo a zda se tak stalo s vědomím a souhlasem žalobkyně. Pokud žalobkyně

o odnětí plexiskla nevěděla, nemohlo dojít ke spáchání správního deliktu, a pokud by k tomu přesto došlo, mají tyto skutečnosti nezanedbatelný vliv na výši sankce jako polehčující okolnosti, k nimž však žalovaný nepřihlédl. Žalobkyně podotkla, že podle § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce se při určení výše pokuty přihlíží k okolnostem, za nichž byl delikt spáchán. Správní orgány však neprovedly navržené důkazy a bez dalšího uzavřely, že ke spáchání deliktu došlo, ačkoli žalobkyně tvrdila, že ochranné plexisklo bylo odstraněno bez jejího vědomí pravděpodobně některým z lisařů z důvodu lepší viditelnosti lisovaného materiálu, za což byl všem třem lisařům stanoven postih, a byla zjednána okamžitá náprava. Žalobkyně zpochybnila i údajné zjištění, že plexisklo mělo u lisu chybět více než rok. Podotkla, že tato skutečnost je uvedena v protokolu o kontrole, ze kterého ovšem nevyplývá, jak byla zjištěna. Dodala, že tato skutečnost nebyla předmětem dokazování ve správním řízení, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Podle žalobkyně je uložená pokuta zcela zjevně nepřiměřená a úvahy, jimiž se žalovaný při jejím ukládání řídil, jsou naprosto nepřezkoumatelné. První pochybení spatřovala žalobkyně v tom, že žalovaný přihlédl jako k přitěžující okolnosti k úrazu R. G., ačkoli správní řízení s tímto úrazem přímo nesouviselo. Žalobkyně zdůraznila, že pokud s ní nebylo vedeno správní řízení z důvodu uvedeného úrazu, nemělo se k této skutečnosti přihlížet. Žalovaný navíc neprovedl žádný důkaz ke zjištění, jak k úrazu došlo, jinak by zjistil, že se jednalo o hrubé zanedbání předpisů ze strany R. G., který nebyl vůbec oprávněn předmětný lis obsluhovat. V den úrazu navíc platil pokyn ze dne 5. 3. 2013, že lis se nebude s ohledem na onemocnění lisaře D. používat a odpady budou pouze skladovány na určeném místě. Poškozený nerespektoval zákaz lis používat a porušil provozní předpis o jeho obsluze tím, že zřejmě zaaretoval tlačítko obsluhující pohyb berana lisu a byl schopen vložit do lisu končetinu. Podle žalobkyně by k tomu při správné obsluze stroje nemohlo dojít, což ostatně vyplývá i z usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Děčíně ze dne 12. 7. 2013. Druhé pochybení viděla žalobkyně v tom, že žalovaný v odvolacím řízení provedl nový důkaz, k němuž se žalobkyně nemohla před vydáním rozhodnutí vyjádřit. Tímto postupem žalovaný zasáhl do legitimního očekávání žalobkyně a porušil zásadu dvojinstančnosti správního řízení. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Afs 59/2005. Jednalo se o lustraci informačního systému, ze kterého žalovaný zjistil, že žalobkyni byla vytknuta pochybení na úseku bezpečnosti práce v roce 2014 a její právní předchůdkyni v letech 1999 a 1996. Oblastní inspektorát vzal při ukládání sankce za polehčující okolnost, že se mělo jednat o první zjištěné porušení právních povinností. Žalovaný pak na základě svých zjištění nepřistoupil k moderaci výše pokuty. Třetí pochybení žalovaného spočívalo v tom, že při vypořádávání odvolacích námitek odkázal na několika místech na jím přezkoumávané rozhodnutí oblastního inspektorátu, aniž se plně zabýval námitkami nedostatečně zjištěného skutkového stavu a neprovedení důkazů, námitkou směřující proti tvrzení o nízké míře ochrany zaměstnanců a proti stanovisku, že další osoby odlišné od osoby tisknoucí tlačítko byly ponechány zcela nechráněny.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal dosavadní průběh řízení, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a k věci uvedl, že správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu, a to zcela v souladu se zásadou materiální pravdy uvedenou v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný podotkl, že je na správních orgánech, aby posoudily, zda důkazním návrhům

vyhoví. Návrhem žalobkyně na provedení důkazu připojením policejního spisu a výsledkem osob se oblastní inspektorát zabýval na stranách 10 a 11 svého rozhodnutí, přičemž přesvědčivě a logicky vysvětlil důvody, proč důkazním návrhům nevyhověl. Podle žalovaného nelze automaticky klást rovnítko mezi neprovedení důkazu a nezjištění skutkového stavu. Žalovaný poukázal na to, že oblastní inspektorát vyhověl žalobkyni a při jednání dne 6. 12. 2013 provedl důkaz čtením listiny – usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Děčíně ze dne 12. 7. 2013. Podle žalovaného je s podivem, že žalobkyně následně vytýká správním orgánům, že z této listiny vycházely. Žalovaný dodal, že pro závěr o nedostatečnosti opatření svědčí samotná skutečnost, že zaměstnanec R. G. lis dne 8. 3. 2013 obsluhoval. Žalovaný poznamenal, že pochopil, jak předmětný lis fungoval a jak byl ovládán, jakož i která ochranná zařízení byla funkční, resp. nefunkční. Žalobkyni není kladeno za vinu, že odňala plexisklovou výplň z dvířek lisovací komory, nýbrž to, že nezajistila minimálně dne 8. 3. 2013 řádné udržování lisu. Žalovaný zdůraznil, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt je v zákoně o inspekci práce koncipována jako objektivní, tj. bez ohledu na zavinění. K námitce týkající se předchozí bezúhonnosti žalobkyně žalovaný z údajů v informačním systému orgánů inspekce práce zjistil, že tvrzení žalobkyně není pravdivé, neboť žalobkyni byla v minulosti pochybení na úseku bezpečnosti práce vytknuta. K výstupům z informačního systému přistupoval žalovaný jako ke skutečnostem známým z úřední činnosti. Případné pochybení žalovaného pak podle jeho názoru nemá vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Ostatně sama žalobkyně se k uvedeným skutečnostem nevyjádřila ani v žalobě.

Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že skutkový stav nemohl být dostatečně zjištěn, neboť žalovaný neprovedl řádné dokazování, a tudíž postupoval v rozporu se zásadou materiální pravdy. Žalovaný neprovedl žádný z navržených důkazů a jeho zjištění nemají oporu v dokazování. Podle žalobkyně není možné, aby žalovaný pouze převzal závěr státního zástupce a svá skutková zjištění opřel jen o náhodně vybrané věty z odůvodnění usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Děčíně ze dne 12. 7. 2013. Žalobkyně při ústním jednání dne 6. 12. 2013 především navrhovala, aby byl proveden důkaz celým policejním spisem. Názor žalovaného, že o nedostatečnosti přijatých opatření svědčí úraz R. G., nemůže podle žalobkyně obstát, neboť tento zaměstnanec hrubě porušil předpisy bezpečnosti práce, když nedodržel zákaz lisu používat, obsluhoval jej, ačkoli nebyl k jeho obsluze pracovně zařazen, a navíc hrubě porušil provozní předpis o obsluze předmětného lisu tím, že zaaretoval tlačítko obsluhující pohyb beranu listu a byl schopen vložit do lisu končetinu. Žalobkyně zdůraznila, že při správné obsluze lisu by k tomuto pracovnímu úrazu nemohlo dojít. Přijatá administrativní opatření k zajištění bezpečnosti práce označila žalobkyně za dostatečná, přičemž tato opatření v souhrnu s ochranným zařízením náležitě zajišťovala minimální požadavky na bezpečný provoz lisu. Tím žalobkyně podle svého názoru dostala všem povinností stanoveným zákonem o bezpečnosti práce. Žalobkyně podotkla, že se žalovaný vůbec nezabýval tím, za jakých okolností mělo dojít k údajnému porušení povinnosti řádně udržovat lis. K odnětí plexiskla došlo bez vědomí žalobkyně a v rozporu s provozním řádem lisu, proto žalobkyně nespáchala správní delikt. Tyto okolnosti měl žalovaný zkoumat také ve vztahu k uložené sankci, což neučinil. Žalobkyně trvala na tom, že provedením důkazu v odvolacím řízení, o němž žalobkyně nebyla informována a ke kterému se nemohla vyjádřit, žalovaný zasáhl do jejího legitimního

očekávání a s ním spojeného zákazu překvapivého rozhodnutí, přičemž současně porušil zásadu dvojinstančnosti správního řízení.

Při jednání konaném dne 8. 3. 2017 substituční právní zástupce žalobkyně zdůraznil, že oblastní inspektorát řádně nezjistil skutkový stav a neprovedl navrhované dokazování. Žalovaný pak se s touto skutečností nikterak nevypořádal, a proto je touto vadou zatíženo i žalobou napadené rozhodnutí. Z obsahu správního spisu podle žalobkyně jednoznačně vyplývá, že byla od samého počátku aktivní a navrhovala výslech svědků. Tomu však nebylo ze strany správních orgánů vyhověno. Substituční právní zástupce žalobkyně dále uvedl, že nelze vycházet pouze z důkazů opatřených žalovaným, aniž by byly provedeny navrhované výslechy svědků.

Pověřená zaměstnankyně žalovaného při tomtéž jednání trvala na tom, že skutkový stav byl zjištěn v dostatečném rozsahu a rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Podle protokolu o kontrole ze dne 4. 6. 2013, č. j. 10356/7.41/13/15.2, provedl oblastní inspektorát dne 14. 3. 2013 v součinnosti s Policií České republiky, SKPV Rumburk, u žalobkyně kontrolu podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce v rozsahu stanoveném v § 3 odst. 1 písm. c) a d) téhož zákona a kontrolu příčin a okolností pracovního úrazu zaměstnance R. G. podle § 5 odst. 1 písm. e) zákona o inspekci práce, který se stal dne 8. 3. 2013. Ohledáním místa pracovního úrazu bylo zjištěno, že v přízemí výrobní haly v provozovně Krásná Lípa se nachází lisovna papírového odpadu, v níž je umístěn lis BIG VAK 2540. Pravá část lisu je opatřena tlačítky s nálepkami v češtině, ve střední části jsou jednokřídlá plechová dvířka cca 87 x 80 cm a uprostřed nich otvor cca 45 x 24 cm, který je volný a umožňuje prostrčit dovnitř jakýkoli předmět i ruku. Chybí zde průsvitná, pravděpodobně plexisklová zábrana, která sloužila k nahlédnutí, ale zabráňovala vsunutí ruky. Případnému otevření dvířek měl zabránit elektrický stykač, který by po otevření dvířek vypnul posuv lisu. Tento stykač byl oproti původnímu stavu od výrobce odstraněn, čímž byla odstraněna i funkce automatického ochranného okruhu, která zajišťovala vypnutí lisu v okamžiku svévolného, nechtěného či náhodného otevření dvířek lisovací komory. Funkce se po odstranění ovládaly ručně, tudíž dvířka mohla být permanentně otevřená.

V těchto zjištěních spatřoval oblastní inspektorát porušení povinností stanovených § 4 odst. 1 písm. a) a c) zákona o bezpečnosti práce a § 3 odst. 1 písm. d) nařízení vlády č. 378/2001 Sb. S obsahem protokolu, který obsahuje poučení o možnosti do pěti pracovních dnů od seznámení s protokolem požádat o jeho přezkoumání podle § 41 odst. 1 zákona o inspekci práce, byla žalobkyně seznámena dne 4. 6. 2013. Žádost o přezkoumání protokolu žalobkyně nepodala. Skutečnosti uvedené v protokolu o kontrole potvrzuje fotodokumentace a videozáznam.

Ve správním spisu je založeno usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Děčíně ze dne 12. 7. 2013, č. j. 2 ZT 218/2013 - 36, jímž bylo zrušeno usnesení Policie České republiky, SKPV Rumburk, ze dne 14. 6. 2013, č. j. KRPU-57036/TČ-2013-040272, o zahájení trestního stíhání R. J., F. V. a J. P. pro přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, v souvislosti s pracovním úrazem R. G.

Podle rozvahy ke dni 31. 12. 2012 činila celková aktiva žalobkyně 282.376 tisíc Kč netto, z toho oběžná aktiva 97.214 tisíc Kč, krátkodobý finanční majetek 784 tisíc Kč (peníze 633 tisíc Kč, účty v bankách 151 tisíc Kč). Vlastní kapitál žalobkyně dosahoval částky 138.882 tisíc Kč. Podle výkazu zisku a ztráty ke dni 31. 12. 2012 činil výsledek hospodaření za běžnou činnost – 18.955 tisíc Kč.

Oblastní inspektorát si od Policie České republiky, SKPV Rumburk, vyžádal dokumentaci k ohledání místa činu – pracovního úrazu R. G., který se stal dne 8. 3. 2013, včetně fotografií a videozáznamů. Z protokolu o ohledání místa činu ze dne 9. 3. 2013 soud zjistil, že ve střední části lisu se nachází plechová jednokřídlá dvířka o rozměru 87 x 80 cm s otvorem uprostřed o velikosti 45 x 24 cm. V levé horní části železného rámu dvířek se nachází otvor pro zabezpečovací mechanismus otevření dvířek. Za tímto otvorem jsou do těla lisu přišroubovány dva šrouby, nad kterými jsou umístěny dva elektrické kabely spojené k sobě elektrickou svorkou. Na horní straně beranu lisu a na levé horní straně oplechování prostoru pro lisování se nacházely krevní stopy, ve spodní části prostoru pro lisování se nacházel slisovaný papír, ve kterém ležela část lidské tkáně s kostí. Po pravé straně od dvířek lisu se v horní části nachází ovládací část lisu. Podle úředního záznamu Policie České republiky, SKPV Rumburk, ze dne 11. 3. 2013 bylo provedeným šetřením zjištěno, že již při výšce postavy kolem 172 cm lze s levou paží vsunutou nejméně nad loket do prostoru lisovací komory otvorem okénka v otevřených dvířkách dosáhnout na tlačítka ovládání posuvu beranu lisu. Dalším šetřením bylo zjištěno, že pokud by tlačítko posuvu beranu lisu bylo ve stlačené poloze drženo mechanickým zablokováním (např. zasunutím plochého předmětu – šroubováku, apod.), může osoba u lisu volně manipulovat v prostoru lisovací komory, aniž by jí v tom bránilo jakékoli další zabezpečovací zařízení, neboť koncový spínač hlídající uzavření dvířek do násypky byl odstraněn a nahrazen šroubovací svorkou a chybí výplň okénka ve dvířkách.

Při ústním jednání konaném dne 6. 12. 2013 oblastní inspektorát provedl v přítomnosti zástupce žalobkyně důkazy protokolem o kontrole ze dne 4. 6. 2013 a vyjádřením žalobkyně k němu ze dne 11. 6. 2013, záznamem o úrazu ze dne 8. 3. 2013, fotodokumentací a videodokumentací ze dne 14. 3. 2013, protokolem o ohledání místa činu ze dne 9. 3. 2013 včetně náčrtků, fotodokumentací Policie České republiky ze dne 9. 3. 2013 a 11. 3. 2013, videodokumentací ohledání místa činu ze dne 9. 3. 2013, oznámením o přijatých opatřeních ze dne 11. 4. 2013, kopií usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství

v Děčíně ze dne 12. 7. 2013 a kopií rozvahy a výkazu zisku a ztráty žalobkyně ke dni 31. 12. 2012. Zástupce žalobkyně vyslovil s průběhem dokazování souhlas.

Rozhodnutím ze dne 20. 1. 2014 uložil oblastní inspektorát žalobkyni pokutu 150.000 Kč za správní delikty podle § 30 odst. 1 písm. f) a r) zákona o inspekci práce. Toto rozhodnutí žalovaný k odvolání žalobkyně rozhodnutím ze dne 18. 4. 2014 zrušil a věc vrátil oblastnímu inspektorátu k novému projednání a rozhodnutí. Žalovaný přitom oblastnímu inspektorátu uložil změnit právní kvalifikaci skutku, neboť nebyla naplněna skutková podstata § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce, a vypořádat se též s odvolacími námitkami.

Přípisem ze dne 19. 6. 2014 vyrozuměl oblastní inspektorát žalobkyni o změně právní kvalifikace skutku a poučil ji o jejích procesních právech. Podle protokolu ze dne 24. 7. 2014 zástupce žalobkyně uvedeného dne nahlížel do spisu a seznámil se s podklady rozhodnutí. Následně vydal oblastní inspektorát výše citované rozhodnutí ze dne 24. 7. 2014, č. j. 8605/7.30/13/14.3.-4, jímž žalobkyni uložil pokutu 150.000 Kč za správní delikty podle § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce a povinnost nahradit náklady řízení 1.000 Kč.

V odvolacím řízení vedeném na základě odvolání žalobkyně založil žalovaný do spisu přehled kontrol prováděných u žalobkyně a jejich výsledků. Následně dne 29. 9. 2014 žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že žalovaný při vypořádávání odvolacích námitek na několika místech odkázal na jím přezkoumávané rozhodnutí oblastního inspektorátu, aniž se plně zabýval námitkami nedostatečně zjištěného skutkového stavu a neprovedení důkazů, námitkami směřujícími proti tvrzení o nízké míře ochrany zaměstnanců a proti stanovisku, že další osoby odlišné od osoby tisknoucí tlačítko byly ponechány zcela nechráněny. K tomu považuje soud za potřebné připomenout, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího orgánu tvoří dohromady jeden celek, tudíž tato rozhodnutí nelze posuzovat izolovaně. Soud dále podotýká, že po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání. Plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007 - 100, dostupný na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostál.

Projednávaná věc je navíc specifická tím, že žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím rozhodoval již o druhém odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí, přičemž ve svém prvním rozhodnutí o odvolání zavázal oblastní inspektorát mimo jiné k tomu, aby se vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně uplatněnými v prvním odvolání. Vzhledem k tomu, že se oblastní inspektorát těmito námitkami skutečně zabýval a obsah druhého odvolání žalobkyně se příliš neliší od odvolání prvního, je vypořádání odvolacích námitek obsaženo již v prvostupňovém rozhodnutí a žalovanému nic nebránilo v tom, aby na příslušné pasáže tohoto rozhodnutí – považoval-li je za dostatečné – pouze odkázal, aniž by je v napadeném rozhodnutí opakoval. Konkrétně k námitkám nedostatečně zjištěného skutkového stavu a neprovedení důkazů žalovaný odkázal na strany 10 a 11 rozhodnutí

oblastního inspektorátu, kde jsou tyto námitky řádně vypořádány. K námitkám směřujícím proti tvrzení o nízké míře ochrany zaměstnanců a proti stanovisku, že další osoby odlišné od osoby tisknoucí tlačítko byly ponechány zcela nechráněny, se žalovaný v dostatečné míře vyjádřil na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí.

K námitce, že žalovaný bez dalšího převzal skutková zjištění jiného orgánu veřejné moci učiněná v jiném řízení, soud podotýká, že správní orgány v projednávané věci vycházely z vlastního dokazování provedeného oblastním inspektorátem, v rámci kterého byl proveden také důkaz usnesením státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Děčíně ze dne 12. 7. 2013, č. j. 2 ZT 218/2013 - 36, tudíž správním orgánům nic nebránilo, aby toto rozhodnutí využily v rámci své argumentace. Žalobkyně by si měla uvědomit, že správní orgány nepřevzaly veškerá svá skutková zjištění ze zmíněného usnesení, nýbrž provedly vlastní dokazování, které s převzatými závěry státního zástupce koresponduje. V uvedeném postupu žalovaného proto podle názoru soudu nelze spatřovat důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

Namítá-li žalobce, že závěr žalovaného, že přijatá opatření nebyla dodržována, nevyplývá ze žádného provedeného důkazu a že není jasné, na základě hodnocení jakých důkazů žalovaný toto skutkové zjištění učinil, když sám žádný důkaz neprovedl, soud zdůrazňuje, že již ze samotného protokolu o kontrole, záznamu o úrazu a dokumentace získané od Policie České republiky, jimiž byl proveden důkaz, je mimo jakoukoli pochybnost zřejmé, že přinejmenším zaměstnanec žalobkyně R. G. přijatá opatření nedodržel. Z provedeného důkazu zmíněným usnesením státního zástupce ze dne 12. 7. 2013, jehož obsah žalobkyně nijak nezpochybnila, ačkoli jí v tom nic nebránilo, přitom jednoznačně vyplývá, že přijatá opatření nedodržoval ani zaměstnanec J. B. Ani v této skutečnosti soud neshledal důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

Dále žalobkyně spatřovala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tom, že zjištění uvedené v protokolu o kontrole, že plexisklo mělo u lisu chybět více než rok, nebylo předmětem dokazování ve správním řízení. K tomu soud připomíná, že žalobkyně obsah protokolu o kontrole nezpochybnila, když navzdory řádnému poučení o možnosti požádat o jeho přezkoumání podle § 41 odst. 1 zákona o inspekci práce, takovouto žádost nepodala. Soud proto konstatuje, že předmětné tvrzení bylo ve správním řízení podloženo právě zmíněným protokolem o kontrole, proti kterému se žalobkyně nebránila, ačkoli evidentně mohla.

Soud neshledal ani namítanou nepřezkoumatelnost úvah, jimiž se žalovaný řídil při ukládání pokuty, neboť tyto úvahy jsou zcela srozumitelně popsány na stranách 9 a 10 napadeného rozhodnutí a navazují na rovněž naprosto srozumitelné úvahy oblastního inspektorátu vyjádřené na stranách 12 a 13 jeho rozhodnutí. Také ve vztahu k výši pokuty žalovaný společně s oblastním inspektorátem vypořádali veškeré námitky žalobkyně.

Podle názoru soudu žalobkyně spíše než s rozsahem odůvodnění a vypořádání námitek nesouhlasí s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí. Otázka, zda je právní názor žalovaného správný, či nikoli, ovšem nijak neovlivňuje přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a bude předmětem posouzení jeho zákonnosti.

Pro posouzení dalších žalobních námitek považuje soud za potřebné připomenout, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání jiných správních deliktů spočívajících v porušení § 4 odst. 1 písm. a) a c) zákona o bezpečnosti práce, podle kterých „[z]aměstnavatel je povinen zajistit, aby stroje, technická zařízení, dopravní prostředky a nářadí byly z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví při práci vhodné pro práci, při které budou používány. Stroje, technická zařízení, dopravní prostředky a nářadí musí být

a) vybaveny ochrannými zařízeními, která chrání život a zdraví zaměstnanců, ...

c) pravidelně a řádně udržovány, kontrolovány a revidovány.“

Citované ustanovení zákona tedy ukládá povinnost vybavit stroje a technická zařízení ochrannými zařízeními, která chrání život a zdraví zaměstnanců, aniž by umožňovalo nahradit požadovaná ochranná zařízení interními předpisy či pokyny pro zaměstnance. Již jen z obsahu zákonné úpravy je tedy podle názoru soudu zcela zřejmé, že administrativní opatření žalobkyně nebyla způsobilá naplnit požadavky § 4 odst. 1 písm. a) zákona o bezpečnosti práce. Skutečnost, že nařízení vlády č. 378/2001 Sb. hovoří v § 3 odst. 1 písm. d) nad rámec zákona také o přijetí opatření, nic nemění na tom, že zákon striktně vyžaduje ochranná zařízení, mezi která rozhodně opatření zařadit nelze. Nařízení vlády představuje podzákonný předpis, který z povahy věci nemůže zmírňovat zákonné požadavky, nýbrž je může pouze blíže specifikovat v mezích stanovených zákonem. Soud proto dospěl k závěru, že se žalobkyně mylí, pokud se domnívá, že požadavky § 4 odst. 1 písm. a) zákona o bezpečnosti práce mohla splnit zavedením administrativních opatření. Na nesprávnost tohoto právního názoru ostatně žalobkyni upozornil již oblastní inspektorát, s jehož závěry se žalovaný ztotožnil, tudíž není pravdou, že by žalovaný přijatá administrativní opatření nijak nezpochybnil.

V tomto kontextu je pak třeba nahlížet i na to, v jakém rozsahu byly správní orgány povinny zjistit skutkový stav a zda byly povinny provést žalobkyní navrhované důkazy. Pro závěr o porušení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o bezpečnosti práce plně postačovalo zjištění, že lis BIG VAK nebyl vybaven dostatečnými ochrannými zařízeními, která by chránila život a zdraví zaměstnanců. Tato skutečnost byla jednoznačně prokázána již jen tím, že zaměstnanec žalobkyně R. G. utrpěl při manipulaci s předmětným lisem vážný úraz s trvalými následky v podobě amputace levé horní končetiny nad loketním kloubem. Se žalobkyní nelze souhlasit v tom, že bylo chybou správních orgánů, že k tomuto úrazu přihlížely, neboť správní řízení nebylo se žalobkyní vedeno z důvodu tohoto úrazu. Soud naopak považuje za podstatné to, že kdyby byl předmětný lis vybaven ochranným zařízením, které by v okamžiku otevření dvířek lisovací komory okamžitě zastavilo pohyb beranu lisu, a kdyby v těchto dvířkách nechyběla výplň, k uvedenému úrazu R. G. by nemohlo dojít, neboť při zavřených dvířkách by tento zaměstnanec nemohl strčit ruku do lisovací komory a při otevřených dvířkách by beran lisu nebyl v pohybu.

Ve správním řízení bylo řádně zjištěno a náležitě prokázáno, že u lisu BIG VAK bylo z provozu vyřazeno ochranné zařízení, které zabezpečovalo, že při otevření dvířek lisovací komory se beran lisu okamžitě přestal pohybovat. Toto ochranné zařízení bylo nahrazeno jiným, které spočívalo v tom, že beran lisu se mohl pohybovat jen tehdy, držela-li obsluha lisu příslušné tlačítko. Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že toto ochranné zařízení bylo

zcela nedostatečné, neboť umožňovalo nahradit trvalé zmáčknutí tlačítka jeho zablokováním, tudíž obsluha lisu měla obě ruce volné a toto ochranné opatření zcela ztratilo svou ochrannou funkci. Navíc šetřením Policie České republiky, o kterém byl proveden úřední záznam založený ve správním spisu, bylo zjištěno, že i při trvalém zmáčknutí tlačítka obsluhou lisu bylo možné, aby tato obsluha druhou rukou současně manipulovala uvnitř lisovací komory. Současně není vyloučeno, aby člověk držící předmětné tlačítko nevěnoval dostatečnou pozornost lisu a jiný člověk přitom strčil ruku či ruce do lisovací komory. Ochranné zařízení instalované žalobkyní je proto ve srovnání s původním ochranným zařízením způsobujícím okamžité zastavení beranu lisu, pokud došlo k otevření dvířek lisovací komory, mnohem méně účinné a podle názoru soudu nepředstavuje dostatečnou ochranu života a zdraví zaměstnanců. Ke stejnému závěru dospěly také oba správní orgány, tudíž tvrzení žalobkyně, že její ochranné zařízení žalovaný nijak nezpochybnil, není pravdivé.

Vzhledem k tomu, že administrativní opatření přijatá žalobkyní nemohou nijak nahradit zákonem vyžadované ochranné zařízení, nebylo podle názoru soudu třeba, aby správní orgány hodnotily ochranné zařízení v podobě tlačítka, které muselo být zmáčknuto, aby se beran lisu mohl pohybovat, ve spojení s přijatými opatřeními. Správní orgány navíc logicky poukázaly na skutečnost, že při nerespektování přijatých opatření ze strany zaměstnanců není jejich bezpečnost ochranným zařízením v podobě tlačítka dostatečně zajištěna. Oblastní inspektorát v této souvislosti výslovně konstatoval, že další osoby odlišné od osoby tisknoucí tlačítko byly ponechány zcela nechráněny proti možnosti i náhodného kontaktu části těla s pohyblivým dílem v lisovací komoře. Pokud žalobkyně tvrdí, že lisař by v případě přiblížení třetí osoby okamžitě pustil tlačítko, čímž by se lis zastavil, soud zdůrazňuje, že stačí jen chvilková nepozornost osoby obsluhující lis a může dojít k podobnému úrazu, jaký se stal R. G., nebo i k úrazu s ještě horšími následky. Právě proto je nezbytné, aby ochranné zařízení nebylo závislé na lidském faktoru, což ovšem ochranné zařízení instalované žalobkyní je.

Soud podotýká, že volba způsobu zabezpečení náležité ochrany zaměstnanců není závislá výlučně na vůli zaměstnavatele, neboť ten musí volit taková ochranná zařízení, která budou vyhovovat zákonným požadavkům. Žalobkyně by měla mít na paměti, že § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 378/2001 Sb. sice stanovuje minimální požadavky na bezpečný provoz a používání zařízení, nicméně zaměstnavatel je podle § 102 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, povinen vytvářet bezpečné a zdravé neohrožující pracovní prostředí a přijímat opatření k předcházení rizikům. Jedním z takových rizik je i nesprávná manipulace s lisem nebo užití lisu osobou, která k tomu není oprávněna. Lis by proto měl být vybaven takovým ochranným zařízením, jež by zaměstnance ochránilo také v uvedených dvou případech, což umožňuje pouze blokáce pohybu beranu lisu při otevření dvířek lisovací komory. K námitce žalobkyně, že při neustálém technickém vývoji by zaměstnavatel mohl být paralyzován tím, aby bez ohledu na finanční náklady zajišťoval maximální možnou úroveň ochrany zaměstnanců, soud zdůrazňuje, že v případě žalobkyně vyhovovalo zákonným požadavkům na ochranu bezpečnosti a zdraví zaměstnanců původní ochranné zařízení spočívající v blokáci pohybu beranu lisu při otevření dvířek lisovací komory, a to samozřejmě bez odstranění výplně těchto dvířek. V tomto kontextu se argumentace technickým vývojem a nutností zajišťovat ochranu bez ohledu na finanční

náklady jeví soudu jako přehnaná, neboť bez ohledu na technický vývoj stačilo, aby žalobkyně udržovala v provozu původní ochranné zařízení.

Namítá-li žalobkyně, že správní orgány neprovedly důkazy, které navrhla, soud ve shodě se správními orgány konstatuje, že provedení těchto důkazů by bylo nadbytečné. Svědecké výpovědi lisařů ani jiných osob by nemohly nic změnit na objektivně zjištěné nedostatečnosti ochranného zařízení v podobě tlačítka, které muselo být pro chod lisu trvale stlačeno, a na objektivně zjištěné absenci ochranného zařízení, které by v okamžiku otevření dvířek lisovací komory ihned zastavilo pohyb beranu lisu a jímž byl předmětný lis původně vybaven. Stejně tak nemohl výslech lisařů ani jiných osob nikterak ovlivnit objektivní zjištění, že nejméně dne 8. 3. 2013 chyběla ve dvířkách do lisovací komory výplň, která měla bránit vsunutí rukou dovnitř do lisovací komory. Pokud žalobkyně dále požadovala připojení celého policejního spisu, soud shledal naprosto dostatečným, že si správní orgány z tohoto spisu opatřily pouze ty jeho součásti, které byly pro projednávanou věc relevantní.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „[n]ení na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamena, že by bylo rozhodujícím orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48, dostupný na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům správní orgány v projednávané věci beze zbytku dostály, neboť řádně a logicky odůvodnily, proč žalobkyni navržené důkazy výsledkem několika svědků a celým policejním spisem neprovedly.

K tvrzení žalobkyně, že žalovaný v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů bez dalšího převzal hodnocení důkazů státním zástupcem, aniž jakýkoli důkaz provedl a aniž měla žalobkyně možnost se k takovému důkazu vyjádřit, soud podotýká, že žalovaný skutečně žádné dokazování neprováděl, neboť veškeré potřebné dokazování provedl oblastní inspektorát a žalovaný z jeho skutkových zjištění vycházel. Soud zdůrazňuje, že oblastní inspektorát prováděl dokazování v přítomnosti zástupce žalobkyně, který tak měl možnost se k jednotlivým provedeným důkazům vyjádřit. Tuto možnost měl zástupce žalobkyně i ve vztahu k důkazu usnesením státního zástupce ze dne 12. 7. 2013, který byl proveden na návrh žalobkyně. Zmíněné usnesení a protokol o kontrole ze dne 4. 6. 2013 přitom poskytují dostatečnou oporu pro závěr, že podle opatření přijatých žalobkyní nebylo postupováno a že tato opatření nebyla dostatečná (lis nepoužívali jen určené lisaři a při jeho užití R. G. došlo k úrazu s trvalými následky v podobě amputace levé horní končetiny nad loketním kloubem). Není proto pravdou, že správní orgány neprovedly důkazy a že žalobkyně neměla možnost se k nim vyjádřit, ani to, že žalovaný převzal hodnocení důkazů ze strany státního zástupce. Žalovaný se pouze se státním zástupcem v mnoha ohledech shodl, což ovšem rozhodně nezakládá jakékoli procesní pochybení či nezákonnost.

Pokud žalobkyně namítá, že se žalovaný nezabýval tím, jak došlo k odnětí výplně dvířek lisovací komory a zda se tak stalo se souhlasem žalobkyně, soud konstatuje, že odpovědnost žalobkyně za správní delikty podle § 30 odst. 1 zákona o inspekci práce je koncipována jako odpovědnost objektivní, tj. bez ohledu na zavinění. Není proto podstatné, jak k odnětí výplně došlo a zda s tím žalobkyně souhlasila, neboť žalobkyně odpovídá výhradně za to, že neplnila povinnosti při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení, což objektivně neplnila, neboť předmětná výplň ve dvířkách lisovací komory skutečně chyběla. Skutečnost, zda žalobkyně o odnětí výplně věděla, či nikoli, přitom rovněž není relevantní. Soud k tomu dodává, že žalobkyně neuplatnila žádost o přezkoumání protokolu o kontrole ze dne 4. 6. 2013 podle § 41 odst. 1 zákona o inspekci práce, tudíž zpětně nemůže zpochybňovat skutečnosti v něm uvedené, tj. ani kontrolní zjištění, že plexisklo mělo u lisu chybět více než rok.

Dále se soud zaměřil na námitky týkající se výše uložené pokuty. Podle § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce „[p]ři určení výše pokuty právnické osobě se přihlédne k jejím poměrům, k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.“ Soud má za to, že správní orgány ke všem těmto kritériím přihlédly.

Žalobkyně se mylí, pokud se domnívá, že správní orgány neměly při stanovení výše pokuty přihlížet k úrazu R. G. Tento úraz a jeho zásadní trvalé následky představují objektivně zjištěné skutečnosti, které by nenastaly v případě, že by předmětný lis byl vybaven ochranným zařízením, které by v okamžiku otevření dvířek lisovací komory ihned zastavilo beran lisu, a v těchto dvířkách by nechyběla výplň. Trvalé poškození zdraví R. G. lze proto považovat za jeden z následků nedostatečnosti ochranných zařízení, resp. za následek porušení povinností žalobkyně na úseku bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Správní orgány proto byly nejen oprávněny, ale též povinny k úrazu R. G. při stanovení výše pokuty přihlédnout. Z hlediska správních deliktů spáchaných žalobkyní přitom není podstatné, zda R. G. v souvislosti se svým úrazem porušil nějaké předpisy, neboť – jak již bylo uvedeno – řádné ochranné zařízení by tomuto úrazu nepochybně zabránilo.

K námitce žalobkyně, že žalovaný v odvolacím řízení provedl důkaz výstupem z lustrace informačního systému ohledně pochybení žalobkyně na úseku bezpečnosti práce, aniž žalobkyni umožnil se k tomu vyjádřit, soud podotýká, že tento postup žalovaného skutečně nebyl správný. Ovšem za situace, kdy se jednalo o informace o výsledcích předchozích kontrol provedených u žalobkyně, s nimiž byla žalobkyně v minulosti seznámena, tyto informace pocházely z vlastní úřední činnosti žalovaného a nevedly jej ke zpřísnění uložené sankce, dospěl soud k závěru, že popsání dílčí pochybení nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v konečném důsledku žalobkyni nijak nepoškodilo.

Namítá-li žalobkyně, že správní orgány měly jako k polehčující okolnosti přihlédnout k tomu, že k odnětí plexiskla došlo bez vědomí žalobkyně a v rozporu s provozním řádem lisu, soud připomíná, že správní orgány vycházely z toho, že podle protokolu o kontrole ze dne 4. 6. 2013, jehož závěry žalobkyně navzdory řádnému poučení zákonem předvídaným postupem nenapadla, chybělo předmětné plexisklo ve dvířkách lisovací komory více než rok. S ohledem na dobu trvání tohoto stavu považuje soud za nemyslitelné, aby předmětné tvrzení

žalobkyně, která byla odpovědná za zajišťování bezpečnosti a byla povinna pravidelně kontrolovat funkčnost i samotnou přítomnost bezpečnostních prvků jednotlivých zařízení, bylo vyhodnoceno jako polehčující okolnost.

Soud uzavírá, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav a rozhodly plně v souladu s ním. Žalobu vyhodnotil soud v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 15. března 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová